

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Πενήντα

Ξεκλειδώνοντας τα Προφητικά Μυστήρια του Δανιήλ 8: Η Αποκάλυψη του Παλμωνί

Jeff Pippenger

2024-01-14

Στο όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ, δίδεται στον Δανιήλ ένα όραμα των βασιλείων της βιβλικής προφητείας, και κατόπιν ακούει έναν ουράνιο διάλογο, ο οποίος παρουσιάζεται με τη μορφή ερωτήσεως και απαντήσεως.

Κατόπιν ήκουσα ενός αγίου λαλούντος, και άλλος άγιος είπε προς εκείνον τον άγιον όστις ελάλει: Έως πότε θέλει διαρκεί η όρασις περί της καθημερινής θυσίας και της παραβάσεως της ερημώσεως, ώστε να παραδοθούν και το αγιαστήριον και το στράτευμα εις καταπάτησιν; Και είπε προς εμέ: Έως δύο χιλιάδων και τριακοσίων ημερών· τότε το αγιαστήριον θέλει καθαρισθή. Δανιήλ 8:13, 14.

Οι πρώτοι δώδεκα στίχοι παρουσιάζουν το όραμα, και οι στίχοι δεκατρείς και δεκατέσσερις προσδιορίζουν ένα άλλο όραμα. Όπως με τις δύο διαφορετικές εβραϊκές λέξεις που αποδίδονται αμφότερες ως «αφαιρώ», και τις δύο διαφορετικές εβραϊκές λέξεις που αποδίδονται αμφότερες ως «αγιαστήριον», στο όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ υπάρχουν επίσης δύο διαφορετικές εβραϊκές λέξεις, οι οποίες αποδίδονται αμφότερες ως «όραμα».

Όσον αφορά τις δύο λέξεις που μεταφράζονται ως «αφαιρώ», οι θεολόγοι του Αντβεντισμού υποστηρίζουν ότι και οι δύο πρέπει να νοηθούν με τη σημασία «απομακρύνω». Όσον αφορά τις δύο λέξεις που μεταφράζονται ως «αγιαστήριον», οι θεολόγοι του Αντβεντισμού υποστηρίζουν ότι και οι δύο πρέπει να νοηθούν ως «το αγιαστήριον του Θεού», και όσον αφορά τις δύο λέξεις που μεταφράζονται ως «όραμα», οι θεολόγοι του Αντβεντισμού, για μία ακόμη φορά, παραβλέπουν τις διακρίσεις μεταξύ των δύο λέξεων. Η διάκριση ήταν αρκετά σημαντική για τον Δανιήλ, ώστε να χρησιμοποιήσει σκόπιμα δύο πολύ διαφορετικές εβραϊκές λέξεις· επομένως, οφείλουμε να αναγνωρίσουμε και να διατηρήσουμε αυτή τη διάκριση. Η λέξη «όραμα», στο εδάφιο δεκατρία, είναι η εβραϊκή λέξη «chazon» και σημαίνει όνειρο, αποκάλυψη ή χρησμό—όραμα.

Η λέξη «όραμα» εμφανίζεται δέκα φορές στο όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ, αλλά αντιπροσωπεύει δύο διαφορετικές εβραϊκές λέξεις. Το «chazon», που βρίσκεται στο εδάφιο δεκατρία, απαντά επίσης στο εδάφιο ένα, έπειτα δύο φορές στο εδάφιο δύο, βεβαίως στο εδάφιο δεκατρία, και μία φορά στα εδάφια δεκαπέντε, δεκαεπτά και είκοσι έξι. Τις επτά από τις δέκα φορές που η λέξη «όραμα» εμφανίζεται στο όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ, είναι η λέξη «chazon», που σημαίνει απλώς «ένα όραμα».

Τις άλλες τρεις φορές που η λέξη «όραμα» απαντά στο όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ, είναι η εβραϊκή λέξη «mareh», που σημαίνει θέα· ή εμφάνιση. Στο όγδοο κεφάλαιο, η εβραϊκή λέξη «mareh» μεταφράζεται επίσης μία φορά όχι ως «όραμα», αλλά ως «εμφάνιση», προσδιορίζοντας έτσι τελειότερα τη σημασία της λέξεως. Γιατί ο Δανιήλ χρησιμοποίησε δύο διαφορετικές εβραϊκές

λέξεις, που είναι τόσο блиζινές ως προς τη σημασία, ώστε οι μεταφραστές να τις μεταχειρίζονται ως την ίδια λέξη; Έχει αυτό σημασία;

«Κάθε αρχή στον λόγο του Θεού έχει τη θέση της, κάθε γεγονός τη σημασία του. Και ο πλήρης οικοδομικός ιστός, τόσο κατά το σχέδιο όσο και κατά την εκτέλεση, μαρτυρεί υπέρ του Δημιουργού του. Ένα τέτοιο οικοδόμημα κανένας νους, παρά μόνον ο νους του Απειρού, δεν θα μπορούσε να συλλάβει ή να κατασκευάσει.» Education, 123.

Η απάντηση στο δεύτερο ερώτημα είναι Ναι, ότι πράγματι έχει σημασία γιατί ο Δανιήλ έκανε τη διάκριση· επομένως καθίσταται ευθύνη του σπουδαστή της προφητείας να επιζητήσει να κατανοήσει το πρώτο ερώτημα, το οποίο ζητεί να μάθει γιατί ο Δανιήλ έκανε τη διάκριση. Οι διακρίσεις που έκανε σχετικά με τη λέξη που μεταφράζεται ως «αγιαστήριο» και τη λέξη που μεταφράζεται ως «αφαιρώ» έχουν αιώνιες συνέπειες, οπότε γιατί να αναμένει κανείς μικρότερη σημασία από τη λέξη που μεταφράζεται ως «όραμα»; «Κάθε γεγονός» έχει «τη σημασία του» «στον λόγο του Θεού» και επηρεάζει την προφητική «δομή» και την εκπλήρωση της προφητείας όταν αυτή «εκτελείται».

Καθώς αρχίζουμε να εξετάζουμε τη λέξη «όραμα» στο όγδοο κεφάλαιο, ένα «γεγονός» που έχει «σχέση» με τη μαρτυρία του Δανιήλ είναι το ποιος ήταν εκείνος που απάντησε στο ερώτημα του Δανιήλ, κεφάλαιο οκτώ, εδάφιο δεκατρία, με τα λόγια: «Έως δύο χιλιάδες και τριακόσιες ημέρες· τότε τὸ ἀγιαστήριον θὰ καθαρισθῆ.»

Υπάρχουν τέσσερα γεγονότα που έχουν άμεση «σχέση» με το όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ, τα οποία προτίθεμαι να εξετάσω. Το ένα είναι ότι το όραμα του ποταμού Ουλαϊ έχει προσδιορισθεί ως προφητεία για τις έσχατες ημέρες, και αποτελεί επίσης το σύμβολο της «γνώσεως» του βιβλίου του Δανιήλ, η οποία «αποσφραγίσθηκε» κατά τον «καιρό του τέλους» το 1798.

«Υπάρχει ανάγκη για μια πολύ στενότερη μελέτη του Λόγου του Θεού. Ιδιαίτερω, ο Δανιήλ και η Αποκάλυψη πρέπει να τύχουν προσοχής όπως ποτέ άλλοτε στην ιστορία του έργου μας. Ίσως έχουμε λιγότερα να πούμε σε ορισμένες γραμμές, αναφορικά με τη ρωμαϊκή εξουσία και τον παπισμό, αλλά οφείλουμε να επιστήσουμε την προσοχή σε όσα οι προφῆτες και οι απόστολοι έχουν γράψει υπό την έμπνευση του Πνεύματος του Θεού. Το Άγιο Πνεύμα έχει διαμορφώσει τα πράγματα κατά τέτοιον τρόπο, τόσο κατά τη δοσοληψία της προφητείας όσο και στα γεγονότα που απεικονίζονται, ώστε να διδάξει ότι ο ανθρώπινος παράγοντας πρέπει να μένει εκτός οράσεως, κεκρυμμένος εν Χριστώ, και ότι ο Κύριος ο Θεός του ουρανού και ο νόμος Του πρέπει να υψώνονται.»

«Διαβάστε το βιβλίο του Δανιήλ. Ανακαλέστε, σημείο προς σημείο, την ιστορία των βασιλειών που εκεί παριστάνονται. Ιδού πολιτικούς άνδρες, συμβούλια, ισχυρά στρατεύματα, και δείτε πώς ο Θεός ενήργησε για να ταπεινώσει την υπερηφάνεια των ανθρώπων και να καταβάλει την ανθρώπινη δόξα στο χώμα. Μόνον ο Θεός παριστάνεται ως μέγας. Στο όραμα του προφήτου φαίνεται να καταβάλλει έναν ισχυρό άρχοντα και να ανυψώνει άλλον. Αποκαλύπτεται ως ο μονάρχης του σύμπαντος, έτοιμος να εγκαθιδρύσει την αιώνια βασιλεία Του—ο Παλαιός των ημερών, ο ζων Θεός, η Πηγή πάσης σοφίας, ο Κυβερνήτης του παρόντος, ο Αποκαλύπτων το μέλλον. Διαβάστε και εννοήστε πόσο πτωχός, πόσο εύθραυστος, πόσο βραχύβιος, πόσο πλανώμενος, πόσο ένοχος είναι ο άνθρωπος όταν υψώνει την ψυχή του

προς τη ματαιότητα.»

«Το Άγιο Πνεύμα, διά του Ησαΐα, στρέφει την προσοχή μας προς τον Θεό, τον ζώντα Θεό, ως το κύριο αντικείμενο της προσοχής—προς τον Θεό όπως αποκαλύπτεται εν Χριστώ. “Διότι παιδίον εγεννήθη εις ημάς, υιός εδόθη εις ημάς· και η εξουσία θέλει είσθαι επί του ώμου αυτού· και το όνομα αυτού θέλει κληθή Θαυμαστός, Σύμβουλος, Θεός ισχυρός, Πατήρ του μέλλοντος αιώνας, Άρχων ειρήνης” [Ησαΐας 9:6].»

Το φως που έλαβε ο Δανιήλ απευθείας από τον Θεό δόθηκε ιδιαιτέρως για αυτές τις έσχατες ημέρες. Τα οράματα που είδε στις όχθες του Ουλαΐ και του Ιδδεκέλ, των μεγάλων ποταμών της Σενάάρ, βρίσκονται τώρα σε πορεία εκπλήρωσης, και όλα τα προειπωμένα γεγονότα σύντομα θα έχουν λάβει χώρα.

«Εξετάστε τις περιστάσεις του ιουδαϊκού έθνους όταν δόθηκαν οι προφητείες του Δανιήλ. Οι Ισραηλίτες βρίσκονταν σε αιχμαλωσία, ο ναός τους είχε καταστραφεί, η ναϊκή τους λατρεία είχε ανασταλεί. Η θρησκεία τους είχε επικεντρωθεί στις τελετές του θυσιαστικού συστήματος. Είχαν καταστήσει τις εξωτερικές μορφές το παν, ενώ είχαν χάσει το πνεύμα της αληθινής λατρείας. Οι λατρευτικές τους υπηρεσίες είχαν διαφθαρεί από τις παραδόσεις και τις πρακτικές του εθνισμού, και κατά την επιτέλεση των θυσιωδών τελετών δεν έβλεπαν πέρα από τη σκιά προς την ουσία. Δεν διέκριναν τον Χριστό, την αληθινή προσφορά για τις αμαρτίες των ανθρώπων. Ο Κύριος ενήργησε ώστε να οδηγήσει τον λαό σε αιχμαλωσία και να αναστείλει τις υπηρεσίες του ναού, προκειμένου οι εξωτερικές τελετές να μη γίνουν το σύνολο της θρησκείας τους. Οι αρχές και οι πρακτικές τους έπρεπε να καθαρθούν από τον εθνισμό. Η τελετουργική υπηρεσία έπαυσε, ώστε να αναζωογονηθεί η λατρεία της καρδιάς. Η εξωτερική δόξα αφαιρέθηκε, ώστε να αποκαλυφθεί η πνευματική.»

«Στη γη της αιχμαλωσίας τους, καθώς ο λαός στρεφόταν προς τον Κύριο με μετάνοια, Εκείνος φάνέρωνε τον εαυτό Του σε αυτούς. Τους έλειπε η εξωτερική παράσταση της παρουσίας Του· όμως οι λαμπρές ακτίνες του Ηλίου της Δικαιοσύνης έλαμπαν μέσα στη διάνοιά τους και στις καρδιές τους. Όταν επικαλούνταν τον Θεό μέσα στην ταπείνωση και τη θλίψη τους, δίνονταν οράματα στους προφήτες Του, τα οποία αποκάλυπταν τα γεγονότα του μέλλοντος — την ανατροπή των καταπιεστών του λαού του Θεού, την έλευση του Λυτρωτή και την εγκαθίδρυση της αιώνιας βασιλείας.» Manuscript Releases, τόμος 16, 333–335.

Το «γεγονός» ότι το όραμα του ποταμού Ουλαΐ δόθηκε για τις έσχατες ημέρες απαιτεί από έναν σπουδαστή της προφητείας να καταβάλει την προσπάθεια να κατανοήσει όσα αυτό προείπε σχετικά με τα γεγονότα που παριστάνονται στο όραμα. Τα προφητικά «πράγματα» που συνδέονται με το όραμα του ποταμού Ουλαΐ «διαμορφώθηκαν» από το «Άγιο Πνεύμα» «τόσο κατά τη δόση της προφητείας, όσο και στα γεγονότα που απεικονίζονται». Αυτό που συνέβαινε με έναν προφήτη όταν λάμβανε ένα όραμα, καθώς και τα προφητικά γεγονότα που ο προφήτης προσδιορίζει, πρέπει να μελετώνται, με τη γνώση ότι αμφότερα αποτελούν προφητική αναπαράσταση εκείνου που θα εκπληρωθεί στις έσχατες ημέρες. Το προηγούμενο απόσπασμα τονίζει ότι πρέπει να αναγνωρίσουμε πως ο Δανιήλ βρισκόταν στην αιχμαλωσία των «επτά καιρών».

Ο Δανιήλ αντιπροσωπεύει εκείνους οι οποίοι αναγνωρίζουν την αιχμαλωσία τους κατά τη λήξη των τρεισήμισι ημερών της Αποκαλύψεως ένδεκα, οι οποίοι κατόπιν επιστρέφουν προς τον Κύριο

με μετάνοια, εκπληρώνουν την προσευχή του Λευιτικού είκοσι έξι, διαχωρίζουν το τίμιο από το ευτελές, και τότε ο Κύριος εκπληρώνει την υπόσχεσή Του να συνάξει εκείνους που είχαν διασκορπισθεί, καθώς φανερώνει τον Εαυτό Του σε αυτούς. Το «κύριο αντικείμενο της προσοχής» τους, λοιπόν, είναι «ο Θεός όπως αποκαλύπτεται εν Χριστώ».

Η «σημασία» του οράματος του ποταμού Ουλάι, και το πώς συμβάλλει στη «δομή» του προφητικού μηνύματος που «σχεδιάστηκε» από τον Χριστό, είναι το πρώτο «γεγονός» που εξετάσαμε σύντομα, και το παρατιθέμενο χωρίο δείχνει ότι το κύριο αντικείμενό μας πρέπει να είναι η αποκάλυψη του Θεού, όπως «αποκαλύφθηκε εν Χριστώ». Στο όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ, ο Χριστός δεν παρουσιάζεται όπως Τον παρουσίασε ο Ησαΐας, όταν ο Ησαΐας δήλωσε ότι το «όνομα αυτού θέλει κληθή Θαυμαστός, Σύμβουλος, Θεός ισχυρός, Πατήρ του μέλλοντος αιώνος, Άρχων ειρήνης». Στο όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ, ο Θεός αποκαλύπτεται εν Χριστώ ως Παλμωνί, που σημαίνει ο Θαυμαστός Αριθμητής, ή ο Αριθμητής των Μυστηρίων.

Αυτό το «γεγονός» απαιτεί να αναζητηθεί η «σημασία» του ονόματος «Παλαμώνι», καθώς και το πώς το όνομα αυτό συμβάλλει στη «δομή» και στο «σχέδιο» της προφητείας. Ένα τρίτο «γεγονός» στο όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ, το οποίο θα πρέπει να αναγνωρισθεί, είναι ότι σε εκείνο το κεφάλαιο εκτίθεται ο κεντρικός δογματικός στύλος του κινήματος των Μιλλεριτών. Το λαμπρότερο κόσμημα του Μίλλερ βρισκόταν στο εδάφιο δεκατέσσερα, και θα πρέπει να επιδιώξουμε να κατανοήσουμε τη «σημασία» που έχει αυτό το «γεγονός» για το όραμα του ποταμού Ουλαϊ, το οποίο τώρα βρίσκεται σε διαδικασία εκπλήρωσης.

Στο όνειρο του Μίλλερ, όταν το κιβώτιο τοποθετήθηκε επάνω στο τραπέζι στο κέντρο του δωματίου του, έλαμψε με τη λαμπρότητα του ήλιου· αλλά στις έσχατες ημέρες το κιβώτιο είναι μεγαλύτερο και λάμπει δέκα φορές εντονότερα απ' όσο έλαμπε όταν αρχικά τοποθετήθηκε επάνω στο τραπέζι του Μίλλερ. Τι είναι εκείνο στην όραση του ποταμού Ουλάι, η οποία περιλαμβάνει τον κεντρικό στύλο του Μιλλεριτικού κινήματος, που αυξάνει το φως εκείνης της διδασκαλίας κατά δέκα φορές στις έσχατες ημέρες; Τι αποκαλύπτεται στις έσχατες ημέρες που δεν αποκαλύφθηκε κατά τον καιρό του τέλους το 1798; Ποια είναι «τα γεγονότα» της όρασης του ποταμού Ουλάι, τα οποία, όπως λέγει η Αδελφή Ουάιτ, «τώρα βρίσκονται σε διαδικασία εκπλήρωσεως;»

Εάν φέρουμε ειλικρινώς μαζί αυτά τα τρία πρώτα δεδομένα (το όραμα του Ουλάι, τον Χριστό αποκεκαλυμμένο ως Παλαμονί και τον κεντρικό δογματικό στύλο), θα πρέπει να είμαστε πρόθυμοι να αποδεχθούμε μια απλή προκειμένη, η οποία θα επηρεάσει τη μελέτη μας του οράματος του ποταμού Ουλάι. Αυτά τα συνδυασμένα δεδομένα καθιστούν σαφές σε όσους επιθυμούν να δουν ότι το μήνυμα που αποσφραγίσθηκε το 1798 ήταν ένα μήνυμα που «ήταν εξηρημένο από τον χρόνο». Χωρίς το στοιχείο της προφητείας του προγνωστικού χρόνου, το μήνυμα του Μίλλερ δεν θα υπήρχε.

Το τέταρτο «γεγονός» που σχετίζεται με το παρόν κεφάλαιο είναι ότι οι Μιλλερίτες παρουσίασαν ένα μήνυμα βασισμένο στον προφητικό χρόνο. Για να δοθεί έμφαση στο γεγονός αυτό, ο Θεός αποκαλύφθηκε εν Χριστώ, στα εδάφια δεκατρία και δεκατέσσερα, ως ο Θαυμαστός Αριθμητής (Palmoni). Η αντίληψη ότι το όραμα συνίστατο απλώς στον προσδιορισμό της 22ας Οκτωβρίου

1844 ως της λήξεως των δύο χιλιάδων τριακοσίων ημερών του εδαφίου δεκατεσσάρου, ισοδυναμεί με το να υποβαθμίζεται η αποκάλυψη του Θεού, ο οποίος φανερώνεται διά του Χριστού ως Palmoni.

Οι θεολόγοι του Αντβεντισμού εργάστηκαν επιμελώς για να θάψουν τη σημασία του ερωτήματος του δεκάτου τρίτου εδαφίου του ογδόου κεφαλαίου του Δανιήλ, προκειμένου να προσδώσουν τη γεύση στο παρασκευασμά τους από μύθους, την οποία έχουν αποφασίσει ότι θα κρατήσει τους αμαθείς, με τα κνηθόμενα ώτα, από το να ενδιαφερθούν για τις αλήθειες που συνδέονται με τον κεντρικό στύλο του Αντβεντισμού.

«Το χωρίον της Γραφής το οποίον, υπεράνω όλων των άλλων, είχε αποτελέσει τόσο το θεμέλιο όσο και τον κεντρικό στύλο της Αντβεντιστικής πίστεως ήταν η διακήρυξη: «Έως δύο χιλιάδων και τριακοσίων ημερών· τότε θέλει καθαρισθή το αγιαστήριον». [Δανιήλ 8:14.] Τα λόγια αυτά ήσαν οικεία εις όλους τους πιστεύοντας εις την προσεχή έλευση του Κυρίου. Από τα χείλη χιλιάδων η προφητεία αυτή επανελαμβάνετο ως το σύνθημα της πίστεώς των. Όλοι αισθάνονταν ότι από τα γεγονότα που προελέγοντο εκεί εξηρτώντο οι λαμπρότερες προσδοκίες των και οι πολυτιμότερες ελπίδες των. Είχε καταδειχθεί ότι αι προφητικάί αυταί ημέραι έληγαν κατά το φθινόπωρον του 1844. Από κοινού με τον υπόλοιπο χριστιανικό κόσμο, οι Αντβεντισταί τότε επίστευαν ότι η γη, ή κάποιο μέρος αυτής, ήταν το αγιαστήριον. Ενόουν ότι ο καθαρισμός του αγιαστηρίου ήταν ο εξαγνισμός της γης διά των πυρών της εσχάτης μεγάλης ημέρας, και ότι τούτο θα ελάμβανε χώραν κατά τη δευτέρα παρουσία. Εξ ου και το συμπέρασμα ότι ο Χριστός θα επέστρεφε εις τη γη το 1844.»

«Αλλ' ο καθορισμένος καιρός είχε παρέλθει, και ο Κύριος δεν είχε εμφανισθεί. Οι πιστοί γνώριζαν ότι ο Λόγος του Θεού δεν μπορούσε να αποτύχει· η ερμηνεία τους της προφητείας έπρεπε να είναι εσφαλμένη· αλλά πού βρισκόταν το σφάλμα; Πολλοί, με απερίσκεπτο τρόπο, έκοψαν τον δεσμό της δυσκολίας, αρνούμενοι ότι οι 2300 ημέρες έληγαν το 1844. Καμία αιτία δεν μπορούσε να δοθεί γι' αυτό, παρά μόνον ότι ο Χριστός δεν είχε έλθει κατά τον χρόνο που Τον ανέμεναν. Υποστήριζαν ότι, αν οι προφητικές ημέρες είχαν λήξει το 1844, τότε ο Χριστός θα είχε επιστρέψει για να καθαρίσει το αγιαστήριο με τον καθαρισμό της γης διά πυρός· και ότι, εφόσον δεν είχε έλθει, οι ημέρες δεν μπορούσαν να έχουν λήξει.»

Το να αποδεχθούν αυτό το συμπέρασμα ισοδυναμούσε με απάρνηση του προηγουμένου υπολογισμού των προφητικών περιόδων. Οι 2300 ημέρες είχαν βρεθεί ότι αρχίζουν όταν τέθηκε σε ισχύ το διάταγμα του Αρταξέρξη για την αποκατάσταση και ανοικοδόμηση της Ιερουσαλήμ, το φθινόπωρο του 457 π.Χ. Λαμβάνοντας αυτό ως αφετηρία, υπήρχε τέλεια αρμονία στην εφαρμογή όλων των γεγονότων που είχαν προλεχθεί στην εξήγηση εκείνης της περιόδου στο Δανιήλ 9:25–27. Εξήντα εννέα εβδομάδες, δηλαδή τα πρώτα 483 από τα 2300 έτη, θα έφθαναν έως τον Μεσσία, τον Κεχρισμένο· και το βάπτισμα του Χριστού και το χρίσμα Του με το Άγιο Πνεύμα, το 27 μ.Χ., εκπλήρωσαν ακριβώς την προδιαγραφή. Στο μέσον της εβδομηκοστής εβδομάδας, ο Μεσσίας επρόκειτο να εκκοπεί. Τρία και ήμισυ έτη μετά το βάπτισμά Του, ο Χριστός σταυρώθηκε, την άνοιξη του 31 μ.Χ. Οι εβδομήντα εβδομάδες, ή 490 έτη, επρόκειτο να αφορούν ιδιαιτέρως τους Ιουδαίους. Κατά τη λήξη αυτής της περιόδου, το έθνος επισφράγισε την απόρριψη του Χριστού με τον διωγμό των μαθητών Του, και οι απόστολοι στράφηκαν προς τα έθνη, το 34 μ.Χ. Εφόσον τότε είχαν λήξει τα πρώτα

490 έτη από τα 2300, θα απέμεναν 1810 έτη. Από το 34 μ.Χ., τα 1810 έτη εκτείνονται έως το 1844. «Τότε», είπε ο άγγελος, «το αγιαστήριο θα καθαρισθεί». Όλες οι προηγούμενες επιμέρους προδιαγραφές της προφητείας είχαν αναμφισβήτητα εκπληρωθεί στον καθορισμένο χρόνο. Με αυτόν τον υπολογισμό, όλα ήταν σαφή και αρμονικά, εκτός από το ότι δεν είχε φανεί πως είχε λάβει χώρα το 1844 κάποιο γεγονός που να ανταποκρίνεται στον καθαρισμό του αγιαστηρίου. Το να αρνηθεί κανείς ότι οι ημέρες έληγαν εκείνον τον χρόνο σήμαινε να περιπλέξει ολόκληρο το ζήτημα με σύγχυση και να απαρητηθεί θέσεις που είχαν εδραιωθεί με αδιαμφισβήτητες εκπληρώσεις της προφητείας.

«Αλλ' ο Θεός είχε οδηγήσει τον λαό Του στο μεγάλο Αντβεντικό κίνημα· η δύναμη και η δόξα Του είχαν συνοδεύσει το έργο, και δεν θα επέτρεπε να καταλήξει σε σκότος και απογοήτευση, ώστε να κατακριθεί ως ψευδής και φανατική έξαρση. Δεν θα άφηνε τον λόγο Του να περιβληθεί από αμφιβολία και αβεβαιότητα. Αν και πολλοί εγκατέλειψαν τον προηγούμενο υπολογισμό τους των προφητικών περιόδων και αρνήθηκαν την ορθότητα του κινήματος που στηριζόταν σε αυτόν, άλλοι δεν ήταν πρόθυμοι να αποκηρύξουν σημεία πίστεως και εμπειρίας που υποστηρίζονταν από τις Γραφές και από τη μαρτυρία του Πνεύματος του Θεού. Πίστευαν ότι είχαν υιοθετήσει ορθές αρχές ερμηνείας κατά τη μελέτη των προφητειών, και ότι ήταν καθήκον τους να κρατήσουν σταθερά τις αλήθειες που είχαν ήδη αποκτήσει και να συνεχίσουν την ίδια πορεία βιβλικής έρευνας. Με ειλικρινή προσευχή επανεξέτασαν τη θέση τους και μελέτησαν τις Γραφές για να ανακαλύψουν το σφάλμα τους. Εφόσον δεν μπορούσαν να διακρίνουν κανένα λάθος στον υπολογισμό τους των προφητικών περιόδων, οδηγήθηκαν να εξετάσουν προσεκτικότερα το θέμα του αγιαστηρίου». Η Μεγάλη Διαμάχη, 409, 410.

Έχουμε πληροφορηθεί από την Αδελφή Ουάιτ, στο ίδιο εκείνο χωρίο όπου προσδιορίζεται το όραμα του ποταμού Ουλάι, ότι «υπάρχει ανάγκη πολύ στενότερης μελέτης του Λόγου του Θεού». Οι θεολόγοι θα παρουσιάσουν το θέμα των «προφητικών περιόδων» στο προηγούμενο απόσπασμα από το Η Μεγάλη Διαμάχη, σαν οι «προφητικές περιόδου» στις οποίες η Αδελφή Ουάιτ περιορίζει το σχόλιό της να είναι οι πέντε προφητείες που εκπροσωπούνται μέσα στην προφητεία των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών. Εξάλλου, όπως ισχυρίζονται, οι τέσσερις από εκείνες τις προφητείες εξετάζονται ειδικώς στο απόσπασμα. Όμως, μια «πολύ στενότερη μελέτη» του θέματος καταδεικνύει ότι ο όρος «προφητικές περιόδου» στον πληθυντικό, στα γραπτά της Αδελφής Ουάιτ, αναφέρεται ακριβέστερα στις δύο προφητείες που επρόκειτο να εκπληρωθούν στις 22 Οκτωβρίου 1844.

Υπάρχουν πέντε συγκεκριμένες χρονικές προφητείες που ο Γαβριήλ προσδιόρισε για τον Δανιήλ και οι οποίες αποτελούν μέρος των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών. Η πρώτη προσδιορίζει σαράντα εννέα έτη, όταν «η πλατεία και το τείχος θα οικοδομηθούν εν καιροίς θλίψεως». Η δεύτερη ήταν το βάπτισμα του Χριστού ύστερα από τετρακόσια ογδόντα τρία έτη από το σημείο εκκινήσεως του 457 π.Χ. Η τρίτη ήταν η σταύρωσή Του· η τέταρτη προσδιόριζε πότε το ευαγγέλιο θα μεταβαινόταν προς τα έθνη στο τέλος των τετρακοσίων ενενήντα ετών που είχαν ορισθεί ιδιαιτέρως για το Ιουδαϊκό έθνος· και η πέμπτη, και μόνον η πέμπτη, χρονική προφητεία, έληξε στις 22 Οκτωβρίου 1844. Οι προηγούμενες τέσσερις χρονικές προφητείες είχαν λήξει πολύ πριν από το 1844. Επομένως, τι ακριβώς εννοεί η Αδελφή White όταν χρησιμοποιεί την έκφραση «προφητικές περιόδου» στον πληθυντικό, οι οποίες επρόκειτο να λήξουν το 1844;

Αναφερόμενη στην πρώτη απογοήτευση των Μιλλεριτών, προσδιορίζει την απάντηση σε εκείνο το ερώτημα:

«Είδα τον λαό του Θεού χαρούμενο μέσα στην προσδοκία, να αναμένει τον Κύριό του. Όμως ο Θεός είχε σκοπό να τους δοκιμάσει. Το χέρι Του σκέπασε ένα λάθος στον υπολογισμό των προφητικών περιόδων. Εκείνοι που ανέμεναν τον Κύριό τους δεν ανακάλυψαν αυτό το λάθος, και οι πλέον μορφωμένοι άνδρες που αντιτίθεντο στον καθορισμένο χρόνο επίσης δεν κατόρθωσαν να το διακρίνουν. Ο Θεός είχε σκοπό ο λαός Του να υποστεί απογοήτευση. Ο χρόνος παρήλθε, και εκείνοι που είχαν ατενίσει με χαρμόσυνη προσδοκία τον Σωτήρα τους έγιναν λυπημένοι και αποκαρδιωμένοι, ενώ εκείνοι που δεν είχαν αγαπήσει την επιφάνεια του Ιησού, αλλά είχαν δεχθεί το μήνυμα από φόβο, ευχαριστήθηκαν που δεν ήλθε κατά τον καιρό της προσδοκίας. Η ομολογία τους δεν είχε επηρεάσει την καρδιά ούτε είχε καθαρίσει τη ζωή. Η παρέλευση του χρόνου ήταν απολύτως κατάλληλη για να φανερώσει τέτοιες καρδιές. Αυτοί ήταν οι πρώτοι που στράφηκαν και χλεύασαν τους θλιμμένους, απογοητευμένους ανθρώπους, οι οποίοι πράγματι αγαπούσαν την επιφάνεια του Σωτήρα τους. Είδα τη σοφία του Θεού στο ότι δοκίμασε τον λαό Του και του έδωσε μια διερευνητική δοκιμασία, για να αποκαλύψει εκείνους που θα οπισθοχωρούσαν και θα επέστρεφαν πίσω κατά την ώρα της δοκιμής.»

«Ο Ιησούς και όλη η ουράνια στρατιά έβλεπαν με συμπάθεια και αγάπη εκείνους που, με γλυκιά προσδοκία, είχαν ποθήσει να δουν Εκείνον τον οποίον η ψυχή τους αγαπούσε. Άγγελοι αιωρούνταν γύρω τους, για να τους στηρίξουν κατά την ώρα της δοκιμασίας τους. Εκείνοι που είχαν παραμελήσει να δεχθούν το ουράνιο μήνυμα αφέθηκαν στο σκοτάδι, και η οργή του Θεού άναψε εναντίον τους, επειδή δεν θέλησαν να δεχθούν το φως το οποίο Εκείνος τους είχε στείλει από τον ουρανό. Εκείνοι οι πιστοί, απογοητευμένοι άνθρωποι, που δεν μπορούσαν να κατανοήσουν γιατί ο Κύριός τους δεν ήλθε, δεν αφέθηκαν στο σκοτάδι. Και πάλι οδηγήθηκαν στις Γραφές τους για να ερευνήσουν τις προφητικές περιόδους. Το χέρι του Κυρίου αποσύρθηκε από τους αριθμούς, και το σφάλμα εξηγήθηκε. Είδαν ότι οι προφητικές περίοδοι έφθαναν έως το 1844, και ότι τα ίδια αποδεικτικά στοιχεία τα οποία είχαν παρουσιάσει για να δείξουν ότι οι προφητικές περίοδοι έκλειναν το 1843, απέδειξαν ότι αυτές θα τερματίζονταν το 1844». Early Writings, 235–237.

Οι «προφητικές περίοδοι» ήταν οι «προφητικές περίοδοι» που «έφθαναν έως το 1844», τις οποίες οι Μιλλερίτες είχαν αρχικά πιστεύσει ότι έφθαναν έως το 1843. Οι «προφητικές περίοδοι» που έφθαναν έως το 1844 ήταν τρεις προφητικές περίοδοι, και όλες παριστώνται επάνω στους πίνακες του Αββακούμ. Η μία από τις τρεις περιόδους απλώς «αγγίζει» το 1844, και οι άλλες δύο φθάνουν έως τις 22 Οκτωβρίου 1844. Οι χίλιες τριακόσιες τριάντα πέντε ημέρες έφθασαν έως την πρώτη κιόλας ημέρα του 1844, όταν ήλθε η πρώτη απογοήτευση των Μιλλεριτών και άρχισε ο χρόνος της βραδύτητας τόσο του δεύτερου κεφαλαίου του Αββακούμ όσο και της παραβολής των δέκα παρθένων στο κατά Ματθαίον εικοστό πέμπτο κεφάλαιο.

Οι δύο χιλιάδες τριακόσιες ημέρες του όγδοου κεφαλαίου του Δανιήλ, εδάφιο δεκατέσσερα, έφθασαν έως τις 22 Οκτωβρίου 1844, και τα δύο χιλιάδες πεντακόσια είκοσι έτη των «επτά καιρών» εναντίον του νοτίου βασιλείου του Ιουδα έληξαν επίσης τότε. Ο Παλμωνί συστήνεται ως ο Θαυμαστός Αριθμητής στο εδάφιο δεκατρία του Δανιήλ 8, και η προφητική «δομή» και «σχεδίαση» που κατόπιν εξέθεσε περιελάμβανε τουλάχιστον δέκα αλληλένδετες χρονικές

προφητείες.

Θα αρχίσουμε να εξετάζουμε περαιτέρω αυτές τις αλήθειες στο επόμενο άρθρο.

Ο Χριστός έδωσε στον κόσμο ένα μάθημα που θα έπρεπε να είναι χαραγμένο στον νου και στην ψυχή. «Αὕτη δέ ἐστιν ἡ αἰώνιος ζωή», εἶπε, «ἵνα γινώσκωσί σε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν, καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν». Αλλά ο Σατανάς ενεργεί επάνω στους ανθρώπινους νούς, λέγοντας: Κάνε αυτήν ή εκείνη την πράξη, και θα είστε ως θεοί. Με απατηλό συλλογισμό οδήγησε τον Αδάμ και την Εύα να αμφιβάλουν για τον λόγο του Θεού και να τον αντικαταστήσουν με μια θεωρία που οδήγησε στην παράβαση και στην ανυπακοή. Και η σοφιστεία του επιτελεί σήμερα ό,τι επιτέλεσε στην Εδέμ. Όταν ο Χριστός ήλθε στον κόσμο μας, εξέλεξε ταπεινούς αλιείς ως θεμέλιο της εκκλησίας του. Στους μαθητές αυτούς προσπάθησε να εξηγήσει τη φύση της βασιλείας και της αποστολής του. Αλλά η περιορισμένη τους κατανόηση του επέβαλλε έναν περιορισμό. Είχαν δεχθεί τις διδασκαλίες των γραμματέων και των Φαρισαίων, και γι' αυτό πολλά από όσα πίστευαν ήταν αναληθή. Και παρότι ο Χριστός είχε πολλά να τους πει, δεν ήταν ικανοί να ακούσουν πολλά από εκείνα που ποθούσε να τους μεταδώσει.

«Ο Χριστός βρίσκει τους θρησκευόμενους της εποχής αυτής τόσο πλήρεις από εσφαλμένα αισθήματα, ώστε να μην υπάρχει χώρος στη διάνοιά τους για την αλήθεια. Με την παιδεία που παρέχεται, οι διδάσκαλοι αναμειγνύουν τα αισθήματα άπιστων συγγραφέων. Έτσι έχουν σπείρει ζιζάνια στις διάνοιες των νέων. Εκφέρουν αισθήματα που δεν θα έπρεπε να παρουσιάζονται ούτε σε νέους ούτε σε ηλικιωμένους, χωρίς ποτέ να σκέπτονται τι είδους σπόρο σπέρνουν ή ποιον θερισμό θα πρέπει να συγκεντρώσουν ως αποτέλεσμα.» Review and Herald, 3 Ιουλίου 1900.